

Der er jo heller ikke nogen, der ikke synes, det er en rigtig god idé at få en strategi for rehabilitering. Et af hovedproblemerne for de ældre er, at der ingen sammenhæng er mellem hospitalsindlæggelsen og behandlingen, når de kommer hjem. Der var det jo, at vi på den her konference fik nøje beskrevet, hvilke muligheder der er, hvordan geriatrerne ved vejledning til det almindelige personale rent faktisk kan lave nogle rigtig gode planer for de ældre, således at de ikke vender tilbage til hospitalerne.

Der er jo heller ikke nogen, der har noget som helst imod en udbygning af den sundhedsfremmende indsats i ældreplejen. Det er jo det, kommunalreformen går ud på.

Derfor er det her en typisk parlamentarisk diskussion. Regeringspartierne og Dansk Folkeparti vil ikke støtte forslaget, fordi det kommer fra oppositionen. Sådan er det. Det er man vant til.

Men så vil jeg samtidig sige, at jeg er enig med fru Charlotte Fischer i, at tidspunktet måske ikke er det allerbedste. Vi følger jo nu nøje med i, hvordan det foregår rundt omkring i regionerne. Vi får løbende indberetninger om, hvordan kommunerne prøver at finde ud af, hvordan de skal lave en eller anden form for sundhedsfremme – og de vakler, de ved det ikke.

Derfor tror jeg, at vi i stedet for at sende det her til andenbehandling og få det nedstemt skal bruge det som en ramme til at diskutere i Sundhedsudvalget, som en ramme til at få kommunerne til at fortælle os, hvordan det rent faktisk foregår. Vi kunne måske til foråret holde en konference om, hvordan det første halve år rent faktisk er forløbet, hvor vi så fra Sundhedsudvalgets side sætter fokus på de ældre medicinske patienter, for som det tydeligt fremgår, er det jo de ældre medicinske patienter, der fylder mest på de danske hospitaler, og det er en gruppe af mennesker, som har utrolig stort behov for, at der er en plan for, hvordan de kan undgå at komme på hospitalet.

Så synes jeg også, fru Charlotte Fischer kom med et meget godt indspark til kvalitetsreformen. Jeg kan forstå, at sundhedsministeren er fuldstændig ligeglad med, hvad jeg siger, men sådan er der jo så meget. Fru Charlotte Fischer kom jo ind på: Hvordan kan vi slippe den offentlige sektor løs? Hvordan kan vi få personalet til at bruge alle deres ressourcer til det, de helst selv vil? Hvordan kan det være, at vi systematisk har fået opbygget et system, der går på, at

det, man ikke har valgt af uddannelse, nemlig papir og administration, er det, man kommer til at beskæftige sig med, og de mennesker med de korteste uddannelser beskæftiger sig så med det centrale, nemlig plejen? Det er da en meget, meget interessant måde, vi har fået opbygget sundhedsvæsenet på, og der synes jeg, at vi skal prøve i højere grad i kvalitetsreformediskussionen at få sat på dagsordenen: Hvordan kan vi forhindre, at de offentligt ansatte bruger al deres energi og al deres tid på at skrive ned, således at man kan registrere, om de nu laver noget, i stedet for at de kommer i gang med at lave noget?

Men Socialdemokratiet skal alligevel have ros for at komme med det her forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Lise von Seelen, og der er igen 5 minutter.

Lise von Seelen (S):

Jeg vil gerne takke for anerkendelsen af, at det problem, som vi har taget hul på i form af at fremsætte et beslutningsforslag, er et reelt problem, at det er et problem, der eksisterer.

Det her er et område, hvor der i høj grad er plads til forbedringer, og vi bør også kunne finde ud af at lave dem for de ældre patienter, som har brug for en meget bedre indsats end den, vi giver i dag, en indsats, som hænger meget bedre sammen.

Jeg vil gerne kvittere for udtalelserne om, at man gerne vil være med til at drøfte de her ting i udvalget, sådan at vi kan komme tættere på at sige: Hvad kunne vi gøre? For vi er ikke så tålmodige, at vi vil læne os tilbage og sige, at nu venter vi bare på, at alting finder sted.

Kl. 18.45

Vi har altså den opfattelse, at de seks punkter, vi har skrevet ned som indsatsområder, alle sammen er områder, som fortjener vores opmærksomhed, og som fortjener, at vi forholder os til dem meget specifikt som landspolitikere. Vi kan ikke overlade det her ansvar alene til regionerne og til kommunerne. Vi bliver nødt til også at være med, og for at vi kan være med, bliver vi altså nødt til at have den viden, der går helt tæt på.

Vi ved faktisk, at der er kommuner, der har nogle projekter, som er meget, meget vellykkede, og hvor tingene faktisk fungerer. Dem burde vi brede ud. Vi ved også, at der er steder, hvor det ikke fungerer så godt, og der synes jeg nok,